

Thản Nhiên Đến Lạnh Lùng

Đã sáu tháng hơn rồi / không một ngày mưa gió! Hai mắt của con thỏ vẫn tròn như mặt trời!
Những cây hoa vẫn cười / những nụ hoa vẫn đẹp...Nhiều người đẹp chân giép...hai gót chân nở
hoa!

Tôi nghĩ tới người xa / để quên gần, cái nắng. Cõi đời này thềm lặng, mưa nắng thành mền
thân...mà không phải tình nhân, cũng không người thân thuộc. Khi người ta mất nước...thấy
mình như bóng mây! Cái gì đó tưởng đây, cái gì đây tưởng đó, tội nghiệp cho con thỏ / nó cho
tôi thì thềm!

Nó sẽ bỏ tôi không / nếu bỗng dưng mưa xuống? Ngày đó tôi dậy muộn / thấy khu vườn trống
trơn, thấy viên cuội lăn tròn / theo bờ muơng sẽ mất... Tôi rất tin sự thật / nghĩa hai chữ cô
đơn. Và thơ tôi lại buồn...vì có vui đâu chứ!

*

Thơ tôi sáu tháng nữa / gom, in tập thơ chơi...mở ra tôi thấy trời, thấy đất sáu tháng
trước...thấy xa xôi ai bước / nhẹ nhẹ cõi Thiên Đàng. Chúa hết đi lang thang, cây Thánh Giá đã
nặng!

*Tôi vẫn thấy trời nắng...
trong trời, những đám mây...*

Trần Vấn Lệ